

צרפת להיות כפי שהיתה תמיד: אומה פור-ליטית מובהקת.

ויאטנאם

תורת הטורפדו

גורל עיקבי רוזף אחרי גורנו ("הפרופ-סור הקטן") להפירה, ראש-העיר לשעבר של פירנצה. שנים ארוכות פעל למען שלום ישראל-ערב. האיש הממושקף הקטן, החי חיינוזרים, הלך בעקבות גיבורו, הקדוש פראנציסקוס אישאסיטי, שנדד בין קחי ה-מוסלמים והצלבנים לפני 700 שנה. הוא יום את ועידות-פירנצה המפורסמות, הפגיש ישראלים וערבים. אך כל פעם שהת-קרב להישג כלשהו, העלה חרס בידיו. הסיר בה: ממשלת ישראל התעקשה להתערב ב-אופן ישיר, שלחה לפירנצה אישים ריש-מיים, שעצם הופעתם הבריחה את הערבים. הוא והו: להפירה לא התיאש סופית מהשכנת השלום במרחב, אך לאחרונה הת-

כדור הארץ

במרום ובתהום

בחלל החיצון חגגה האנושות ניצחון מר-היר: סוף-סוף נפגשו שתי חלליות במרחב האין-סוף — מיבצע מסובך שהקשיים הכרו-כים בו כמעט לא ייאמנו. בחלל הפנימי הלכו העניינים מדחי אל דחי. בוויאטנאם התרחק השלום עוד יותר. באפי-ריקה עמד העולם השחור אין-אונים מול ה-עם הלבן הסטן של רודסיה. מחוכר אמצעי-יעיל, נקטו הממשלות האפריקאיות צעד חסר-משמעות: הן ניתקו את היחסים עם ברי-טניה, על שאינה מוכנה לצאת למלחמה ב-מתיישבים הבריטיים המורדים. ניתוק-יחסים הוא תמיד אמצעי אוהלי ו-חסרת-תוכן. כי אפילו לאויבים מושבעים כ-דאי לקיים יחסים, לשם שמירה על צינור של מידע והידברות. אך הניתוק הוא זול — אין הוא עולה דבר, אין הוא מחייב לדבר, והוא מספק את יצריהם של כסילים. למעשה ניצחו הלבנים של רודסיה — ורק מלחמת-שיחורר פנימית של הרוב השחור באותה ארץ עשויה א-יפעם להפיל את של-טונם.

צרפת

עוד נצחון כזה...

שארל דה-גול הוא ההיפך הגמור מלינדון ג'ונסון. חוסר-האהדה ביניהם מבוסס על בסיס איתן. ג'ונסון הוא אדם מתקדם מאוד בענייני-פנים. בענייני-חוץ, שאינם מעניינים אותו במיוחד, הוא נגרר אחרי יועצים, התומכים ביסודות הריאקציוניים ביותר בעולם. דה-גול הוא ריאקציונר מובהק בענייני-פנים, שאינם מעניינים אותו במיוחד. בענייני-חוץ הוא מגלה הבנה מפלאה, תומך לעיתים קרובות ביסודות מתקדמים*. עובדה זו הטביעה את חותמה על הסיבוב השני של הבחירות לנשיאות בצרפת. אחרי שדה-גול נזל כישלון חרוץ ומפתיע בסיבוב הראשון, נאלץ להתמודד עם פראנסואה מיט-ראן, נציג השמאל. הדבר העמיד את אנשי-השמאל בצרפת בפני ברירה קשה. כי מיטראן, הטוען ל-רפורמה וקידמה בענייני-פנים, דוגל במדי-ניות-חוץ פרו-אמריקאית כובהקת ואילו דה-גול, שהמוני העובדים רואים בו אויב מוש-בע בענייני-פנים, נוקט מדיניות-חוץ הרצויה מאוד לברית-המועצות.

עם כפוי-טובה. זהו רק צד אחד של ה-הכרעה שנפלה השבוע. כי מעבר לכל גורם רעיוני ופרוגראמטי, בלט גם הגורם האישי. איש אינו מכחיש עוד שדה-גול מילא תפי-קיד היסטורי כאשר חזר לשלטון. רק הוא היה מסוגל לשים קץ למלחמת-אלג'יריה, מי-בלי לגרום למלחמת-אזרחים עקובה-דם ב-צרפת. רק הוא היה מסוגל להחזיר לצרפת מעמד בינלאומי מכובד. אולם כל עם הוא כפוי-טודה. כפיות-תודה זו צופנת בחובה חוכמה עתיקה: מנהיג היסטורי, שמילא את תפקידו, הופך בהדרגה עריץ, מיכשיל להתקדמות נוספת. לכן מוטב להרחיקו בעוד מועד. חוכמה עתיקה שניה: שום מדינאי גדול לא הצטיין עד כה בבחירת יורשיו. הוא אוסף סביבו אומרייהן, לא אישים עצמאיים. לכן אסור להניח לשום מנהיג דגול להשי-ליט את יורשיו במדינה בעודו בשלטון. בישראל הביאה הבנה אינסטינקטיבית זו להרחקת בן-גוריון מן השלטון. בצרפת היא מצאה את ביטוייה בניצחון הועם של דה-גול, שלא היה אלא מפלה מבישה. אחריו — לא המבול. כמעט איש אינו מאמין כי דה-גול בן ה-75 יוכל שלוט שבע שנים נוספות. בחירתו המחודשת תאריך את שלטונו בזמן קצר נוסף, שיהיה בבחינת תקופת-מעבר.

ברור עתה שעם הסתלקות דה-גול, ימות גם הגוליסם. מפלגתו לא תחזיק מעמד אח-ריו — והיא תרד לדרגת רפיי צרפתיית. מסקנה שניה: אחרי דה-גול לא יבוא ה-מבול. דור חדש של מנהיגים צעירים ונמי-רצים מוכן להתמודד על הירושה. פראנסואה מיטראן, לוחם צעיר ומוכשר, הוא רק אחד מהם. אחרי תקופת העייפות וההתפתרות, חוזרת

* אן לא תמיד. בה בשעה שתמו ב-אנטו-דומינו ביסודות הדמוקראטיים נגד האמריקאים, הוא תמו בהיטי השכנה בדיק-טטורה השחורה והסאדיסטית של "דוק" דובלייה.

פרפום טואלט בת-שבע

זו היא תשלוכת מיוחדת של פרפום טהור בת-שבע ומי טואלט בת-שבע

אינו מתנדף — אינו חולף

החתנה החושנת לאה החושנת!

בת-שבע הנשם שלן שבו הגבר אוהב אותך בשם בת-שבע

יהודית חילר

המפיץ: דלמיט בע"מ ת.ד. 3095 תל-אביב, טל. 52820

עוד מימי קדם הוכיח הדלק (פטרוול) את פעולתו היעילה בטפול בשער ה-ראש. הדלק נותן לשרשי השער את האלמנטים הדרושים לו. וזהו התנאי החשוב ביותר לשמירה על אורך חיי השער כבימי נעורים. המדען הצרפתי האן (HAHN) לקח כיסוד את תכונות הדלק, הוסיף אלמנטים פעילים והמציא נוסחה אידיאלית לטפול בשער ובעור הראש על בסיס מדעי, וללא תעמולה רעשנית כבשה מקום נכבד בכל רחבי תבל תחת שמו של ממציא פטרוול האן (PETROLE HAHN). אנו ממליצים על "פטרוול-האן" כתכשיר האידיאלי לשמירת רענותו, עושרו ויופיו של השער ומונע נשירתו. פרטים: תל-אביב, רח' אוסישקין 52, טל. 442685

מועמד מיטראן ועכשוו: רפיי צרפתי

מסך כולו לתפקיד בוער יותר בפינה אחרת של העולם: השכנת שלום בוויאטנאם. הוא ערך בפירנצה קונגרס ללימוד בעיה זו, בא ברברים עם אישים המקובלים על האנו, שביקרו שם. לבסוף נסע להאנו ב-עצמו, בלוויית עוזרו וידימיני, הפרופסור הצעיר (למאתמאטיקה) ז'ובאני פרימיצ'רו, גבר סימפאטי שהוכיח את כשרונו הדיפלומטי השקט בוועידות-פירנצה. בהאנו זכה להצלחה מסחררת. הרצימיני, מנהיג הצפון, רמז שהוא מוכן להיכנס ל-משאומתן עם האמריקאים, תוך ויתור על תנאי-לייבור שועמיו עד כה: סילוק כל האמריקאים מוויאטנאם לפני הדיונים. מדוע בחר זה דווקא בלהפירה כמתווך? יש לשער ששקל את השיקולים הבאים: ● להפירה נימנה עם האנף השמאלי והמתקדם של הכנסייה הקאטולית. בפירנצה שלט באמצעות קואליציה עם השמאל. ● הוא איש-אנוני של שדה-החוץ האיסל-קי, פאנפאני, עתה נשיא עצרת או"ם. ● מציין יצאה תורה. אילו רצתה ממשלת ארצות-הברית כיום בשלום, היתה נאחזת ב-הודמנות זו, פותחת בדיון סודי מזורו. אולם ממשלת וושינגטון דומה לממשלת ירושלים: אין היא מסוגלת (או מעוניינת) לפעול למען השלום, אך היא מעוניינת מאד לשמור על פוזה של שוחרת-שלום. לכן עשתה בדיוק כפי שעשתה ממשלת ישראל בוועידות-פירנצה: שלחה טורפדו לפיצוץ העניין בראשיתו. טורפדו זה לבש צורה של הדלפה עתוני אית. עתון אמריקאי חשוב גילה את כל ה-עניין, הכריז כי הו צירמין מוכן לסגת מ-עמדתו. משרד-החוץ האמריקאי נכנע. כביכול, לעתונאים, פירסם למחרת את פרטי הפרשה. היה זה כחסיס מחוכם. כי כאשר פורסם הדבר ברבים, נאלצה האנו, מטעמי יוקרה, להכחיש נמרצות שאי-פעם הסכימה להיסוג מעמדתה המוצהרת. להפירה נטרף. כך הגיעו מאמציי הפרופסור הקטן בפרשת ויאטנאם, כמו בפרשת ישראל, לאותה נקר-דה: קיר אטום.